

CUVINTE DE FOLOS

An I - Nr. 1
16 noiembrie 2008

Din seria un cuvânt pe saptamana

Se apropie vremea cand oamenii vor innebuni, iar daca vor vedea pe cineva sanatos la minte, se vor napusti asupra lui strigandu-i: "Esti nebun" pentru ca nu-i ca ei. (Sf. Antonie cel Mare).
Iata, traim in acele vremi! (Pr. Mihai-Andrei Aldea).

Cuvant al Parintelui Mihai-Andrei Aldea pentru saptamana ce urmeaza

Despre postul Craciunului

Postul este un lucru important si de mare ajutor pentru cei care stiu ce inseamna postul si se straduiesc sa-l tina, iar aceste clipe ale postului Nasterii Domnului sunt deosebite si se cuvine sa fim cu pregatire, cu grija.

Postul este un mijloc de curatire si un fel de jertfa, fiind regasit atat in Vechiul Testament cat si in alte religii, in cazul Ortodoxiei postul fiind orientat spre Dumnezeu. Gasim in Sfanta Scriptura la profetul Isaia, Cap. 58, indemnuri, explicatii si mustrari cu referire la post, foarte actuale pentru zilele noastre.

Feluriti trimisi ai Romei ce veneau in tarile Romanesc in secolele 16, 17, 18, printre altele scriau si recunosteau ca orice roman postea foarte aspru, nemancand pana seara cand cand se hraneau cu mancare uscata si putina apa si in acelasi timp nimeni nu-si gasea motiv sa nu munceasca din plin acolo unde erau, de la munca campului pana la domnitor. Mai spun calatorii acestia ca romanilor li se parea ca a nu posti inseamna totuna cu a te lepada de Hristos iar pe cei care nu posteau asemenea lor ii considerau pagani.

Astazi multi nu mai stiu ce inseamna a tine post.

Veneau oameni la parintele Cleopa spunand ca nu pot tine post si ca tin si ei prima si ultima saptamana iar parintele le spunea: "Da mai, tu ti-ai facut pod si ai batut primele scanduri si ultimele, dar sa vad eu cum treci intre ele!"

Ideea podului este de a trece peste apa fara sa ne udam iar ideea postului este de a trece peste pacate si nu sa te umplii de ele.

In Noul Testament avem mai multe exemple de post din care ne referim doar la pilda Mantuitorului cu postul, dar nu cel de 40 de zile ci postul de 3 ani timp in care a facut numai bine, a adus mangaiere, a revarsat dragoste la toti cei din jurul lui, a vestit cuvantul adevarului tuturor sau s-a facut slujitorul oamenilor El care este stapanul tuturor, mai mare decat universul si s-a plecat inaintea tuturor si pe toti a incercat sa-i aduca spre Adevar si Lumina. Aceasta lucrare de 3 ani este postul ce trebuie sa-l tinem noi. Sa ne ferim de rau si sa facem binele sa fugim de blestem si sa binecuvantam sa fugim de ura si sa invatam sa iubim pe ceilalti. Acesta este postul pe care il iubeste Dumnezeu!

Sa trecem cu dragoste peste nedreptatile ce ni se fac si sa nu incercam sa ne facem dreptatea noastra. Dumnezeu ne iubeste pe toti si varsa ploaie, lumina si caldura peste toti: si buni si rai.

Postul acesta al Craciunului se tine pentru a ne pregati fizic si psihic pentru aceasta sarbatoare dar mai ales pentru aducere aminte, pentru a ne aminti de intunericul ce exista inainte de venirea lui Hristos cand cei care desi erau nevinovati (precum copiii) erau sortiti sa mearga in iad pentru ca nu venise inca Lumina, pentru ca in Evanghelia dupa Ioan spune evanghelistul ca Hristos este lumina lumii si lumina lumineaza in intuneric si intunericul nu a biruit-o. Care intuneric? Acesta al veacului in care traim.

Postul este ca o scara duhovniceasca pe care se urca pas cu pas.

Prima lucrare este **abtinerea de la anumite alimente** (carne, lactate, oua, etc) fiind cea mai evidenta si mai usoara. Initial se credea ca acest tip de post este de curatire pentru sanatatea trupei; dar nu este asa; crestinul trebuie sa fie cumpatat, din lactate si oua

se fac cele mai satioase si gustoase preparate, si se incearca sa nu devenim dependenti de gusturile acestea.

Acest post alimentar este doar primul pas. Dupa el apar doua situatii: una este de insatietate si una de slabiciune trupeasca. Pentru cei obisnuiti sa manance de dulce apare senzatia de foame cu 2 ispite f. mari a iritarii si a nervozitatii, cand apare urmatoarea treapta de folos duhovnicesc a postului: a stapanirii. Crestinul desi are trupul slabit trebuie sa se controleze si sa nu-si strice postul prin rabufniri, deznadajduiri. El trebuie sa-si intareasca vointa pentru a implini ea ceea ce trupul nu mai poate din cauza postirii.

Prima etapa a intaririi vointei este de a nu manca ce iti place; urmatoarea treapta este de a nu asculta de falsul semnal al trupului de foame, semnal care de fapt este al obisnuitei caci trupul nu este lipsit de substantele nutritive necesare: ispita „slabiciunii trupesti”. Omul invata sa se stapaneasca si sa se controleze si mai urca o treapta.

Prin acestea **crestinul poate castiga rbdarea**: rbdarea este primirea greutatilor si a incercarilor cu bucurie si intelepciune pentru ca sunt folositoare sufletului.

Incercarile postului, iritarea si slabiciunea, sunt de folos omului pentru ca invata sa se ridice deasupra trupescului.

Omul de obicei uita si uita mereu ca are un suflet, iar postul ne aduce aminte de acest lucru si ca sufletul poate stapani trupul. Dupa ce urca aceste prime doua trepte omul incepe sa-si dea seama ca sufletul poate controla trupul si nu in sens obisnuit. Pentru ca **daca sufletul poate controla pofa trupului de a manca de dulce, daca apoi biruieste si slabiciunea trupului care zice „vai sunt slabit , nu mai pot face fata” cand de fapt poate face fata, apoi biruieste si nervozitatea trupului iritat de faptul ca este supus unor restrictii care de fapt ii fac bine, omul isi da seama ca sufletul poate controla si alte manifestari patimase si alte boli care macina pe omul respectiv. Prin post sufletul poate castiga puterea de a birui patimile, pacatele ce il inconjoara.**

Postul nu poate fi desavarsit fara rugaciune caci nu noi tinem post ci Dumnezeu ne ajuta sa postim. „ Cu ajutorul lui Dumnezeu sa postim” si sa nu ne trufim si mandrim ca putem posti. Sa ne aducem aminte ca tot ceea ce facem facem prin ajutorul lui Dumnezeu si atunci vom izbuti.

Aceste intariri ale sufletului in post de fapt sunt daruri a lui Dumnezeu, dupa cum cere proorocul David in psalmul 50 „si cu duh stapanitor ma intareste”.

Acesta este darul ce il putem castiga prin post. Vedeti si ce spune mantuitorul cand zice „ acest soi de diavoli (de patimi) se scoate numai prin post si rugaciune”

Postul nu este obligatoriu. Dar atunci cand iubim pe cineva inainte de a ne apropia si intalni cu el ne curatam si ne spalam. Asa si fata de Dumnezeu, daca il iubim, sa incercam sa ne curatim, sa fim mai buni, mai frumosi si mai luminati si cum sa facem asta chiar El ne arata.

Biserica nu sileste, nu forteaza caci daca avem dragoste vom incerca sa ne curatim, sa ne luminam, sa ne eliberam, sa ne apropiem de Dumnezeu cat mai mult si cat mai bine in mod firesc si ca sa fim aproape de Dumnezeu trebuie sa devenim noi insine lumina, asa cum El este Lumina. Pentru a face acest lucru trebuie sa invatam sa invingem intunericul din noi si postul si rugaciunea chiar acest lucru ne invata si ne ajuta.

(Fragment emisiune radio din 11.11.2008 a Pr.-lui Mihai Andrei Aldea)

CUNOASTETI EPISCOPIA BUCURESTILOR?

Mitropolia Munteniei și Dobrogei

A luat ființă în anul 1359, fiind numită pe atunci Mitropolia Ungrovlahiei și avea reședința la Curtea de Argeș. De-a lungul anilor însă, s-a mutat mai întâi la Târgoviște în 1517, iar apoi în București (1668) unde se află până în zilele noastre. Actualul ei nume a fost adoptat abia după anul 1990. În vremea noastră, mitropolitul este totodată Arhiepiscop al Bucureștilor și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Actualul păstor al întregii noastre biserici este Prea Fericitul Părinte Patriarh Daniel, ales ca patriarh de către Colegiul Electoral Bisericesc la data de 12 septembrie 2007, fiind înscăunat în ziua de 30 a aceleiași luni.

Catedrala Patriarhală din București, împreună cu Palatul Patriarhal și Palatul Patriarhiei constituie un ansamblu de primă însemnătate pentru orașul nostru. Mănăstirea devenită ulterior sediu al Patriarhiei a luat ființă la mijlocul secolului al XVII-lea, prin ctitorirea lui Constantin Șerban Basarab, voievod al Țării Românești.

Biserica complexului, ce poartă hramul „Sfinții Împărați Constantin și Elena” a fost sfințită în anul 1658 de Patriarhul Macarie al Antiohiei și al Întregului Orient, împreună cu Mitropolitul Ștefan al Țării Românești și cu episcopii de Râmnic și Buzău.

Catedrala se află pe singurul deal al Bucureștiului, în apropiere de Piața Unirii. Stă așezată pe Aleea Dealul Mitropoliei, nr. 25, 040163, București, sector IV.

Biserica adăpostește moaștele Sfântului Dimitrie cel Nou Basarabov, patronul Bucureștilor, ale cărui moaște au fost aduse din Bulgaria la data de 13 iulie 1774. Ziua de prăznuire a sfântului este 27 octombrie și constituie în fiecare an un mare prilej de pelerinaj pentru toți creștinii țării. În ziua de 21 mai 2002, cu ocazia hramului catedralei, arhiepiscopul Mănăstirii Kykos din insula Cipru, a oferit în dar Patriarhului de atunci – Prea Fericitul Teoctist Arăpașu – fragmente din moaștele Sfinților Împărați Constantin și Elena.

Catedrala patriarhală este deschisă credincioșilor în fiecare zi între orele 07:00 și 20:00, iar slujbele se oficiază în acord cu tipicul bisericesc

ORTODOXIE ȘI DIZABILITATE

"Suferința este realitatea condiției umane și începutul adevăratei vieți duhovnicești"

(Pr. Serafim Rose)

Atunci când omul se îmbolnăvește trupește, cauza bolii sale trebuie căutată și în stările lui sufletești, în gândurile și sentimentele pe care le are. Și chiar omul care, din punct de vedere trupesc, este în putere și "sănătos", trebuie să verifice și starea de sănătate a sufletului.

Pentru vindecarea sufletului este bine să ne călăuzim și să ne inspirăm de la Sfinții Părinți, care au trăit în condiții asemănătoare cu ale noastre și, totuși, au păstrat nestrictă și neschimbată aceeași învățătură mereu proaspătă, care nu aparține unei vremi sau unui neam, ci tuturor vremurilor până la sfârșitul lumii, și pentru întregul neam al creștinilor ortodocși.

Învățătura ortodoxă a Sfinților Părinți a fost transmisă prin succesiune neîntreruptă din vremea lui Hristos și a apostolilor Săi, până în ziua de azi. Chiar și atunci când mulți dintre creștinii ortodocși s-au îndepărtat de această învățătură (cum este cazul, de pildă, în zilele noastre), adevărații ei reprezentanți – Sfinții Părinți - au transmis-o mai departe celor ce însetau să o primească.

Cei ce o primesc, trăiesc altfel.

Sf. Ioan Gură de Aur, spune: "Sănătatea dată de Dumnezeu și de medicină nu este aceeași. Dumnezeu vindecă atât sufletul cât și trupul, iar medicina cel mult trupul, pentru scurtă durată și precar. Deci sănătatea trupească este provizorie, iar în sănătatea sufletească se cuprinde începutul vieții veșnice. Este importantă sănătatea sufletească și, cu atât mai însemnată, cu cât sufletul este superior trupului".

Sunt mulți oameni cu dizabilități fizice severe, care viețuiesc în liniște, făptuind nu doar spre folosul lor, ci și al comunității în care trăiesc. Prin faptele lor uimesc, rezultatele fiind de multe ori invers proporționale cu forța lor fizică. Toți își doresc, toți încearcă, dar puțini reușesc. Oare de ce?

Sf. Ciprian mărturisește: „Ceea ce ne deosebește de cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu este faptul că aceștia din urmă se plâng și cârtesc la necaz, în timp ce, pentru noi, nenorocirea, departe de a ne abate de la adevăratul curaj și de la adevărata credință, ne întărește prin durere. Astfel, fie că suntem slăbiți de o profundă durere lăuntrică, fie că un foc foarte puternic ne consumă interior până la gât, fie că puterile ne sunt în mod constant zdruncinate de vărsături sau că ochii ne sunt injectați de sânge, fie că suntem, în sfârșit, infectați de cangrenă și constrânși la amputarea unuia dintre membrele trupului sau vreo infirmitate oarecare ne lipsește deodată de folosirea picioarelor, a văzului sau a auzului - toate aceste necazuri sunt tot atâtea prilejuri de întărire a credinței noastre”.

Dumnezeu îngăduie lipsurile și neajunsurile în viața noastră cu un scop anume, întotdeauna scopul lui Dumnezeu fiind relația noastră cu El.

Durerea trupească are drept scop să ne determine a ne apropia de Hristos. Nu trebuie să fim dezamăgiți dacă Hristos ne refuză ceea ce Îi cerem: este posibil ca cele cerute să nu ne trebuiască cu adevărat, să nu le merităm sau poate prin îndelungă așteptare să învățăm ce este răbdarea.

Sănătatea sufletească este infinit mai scumpă decât cea trupească. O nenorocire gravă, o boală grea și istovitoare ne nimicește egoismul, ne face să înțelegem că suntem nimic și totodată ne determină să ne gândim la Dumnezeu, să ne plângem păcatele, să alergăm la duhovnic și cu durere în suflet să cerem dumnezeiască milă, iar la sfârșit Sfânta Împărtășanie.

E mai bine ca în toată viața de aici să fii bolnav cu trupul, dar cu sufletul să fii sănătos, decât să fii sănătos cu trupul, iar cu sufletul să fii neputincios. Sf. Ioan Gură de Aur spune: „Dacă sufletul este sănătos, boala trupului nu poate să-i cauzeze omului nici o pagubă”.

Dacă nu recunoaștem bolii un sens, vom fi cuprinși de teamă, disperare, descurajare, tristețe, nervozitate, care nu numai că nu ne ușurează suferințele trupului, dar ne pot îmbolnăvi și sufletul. De aceea, Sf. Părinți ne îndeamnă să nu ne preocupe cauzele bolilor și suferințelor, nici mijloacele de combatere a lor, ci să punem în evidență rolul lor în perspectiva mântuirii noastre. Dumnezeu nu a îngăduit boala pentru a ne coborî, ci pentru că a vrut să ne facă mai buni, mai înțelepți și mai supuși voinței Sale,

Când este bolnav și suferă, creștinul are prilejul să-și arate și să-și întărească credința, să dea dovadă de răbdare, care este izvorul altor virtuți, după cum ne învață Sf. Apostol Pavel: „Suferința, aduce răbdare și răbdarea încercare, iar încercarea nădejde” (Romani 5, 3-4).

Pentru aceasta este nevoie de timp. Primul semn este conștientizarea că pentru a trăi în pace trebuie să învățăm să urmăm Calea lui Hristos; acesta este primul pas către iertarea păcatelor. Dumnezeu este în noi și ar trebui să știm asta. El ne arată Calea cea dreaptă și nu ne lasă la greu: celui flămând îi dă hrană, celui însetat îi dă apă, celui deznădăjduit îi întinde o mână pentru a ieși din abis. Trebuie doar să știm cum să primim ceea ce ni se dă.

(Mihaela Mihaescu – Presedinte Asociatia IHTIS)

Filmul saptamanii

Filmul Ostrov (2006)

Regizor: Pavel Lunghin

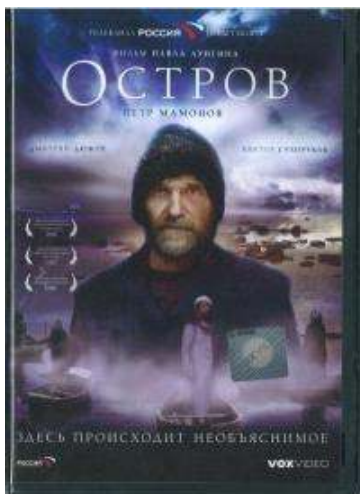
Nota IMDB: **8.1 din 10**

“De pe continentul care ne pare o fiertura cu oligarhi, mafioti, crime la comanda, super-vanzari de Vertu si orgolii imperiale, geniul rusesc scoate la iveala o noua capodopera. Mare cat un posibil triptic de Andrei Rubliov, grav/senin ca un sfant. Filmul “Ostrov” al regizorului Pavel Lunghin. O adevarata pelicula filocalica a carei cheie ni se serveste inca de la inceput.

Este o transpunere a teologiei rasaritene, a ortodoxismului - pastrator al dreptei credinte. Nu e usor sa urmaresti/intelegi filmul daca nu cunosti limbajul. Tot incerc sa-l compar cu ceva si nu gasesc. As vrea sa-l vad si in circuitul cinematografelor. E facut anul trecut si e periculos pentru societate, pentru stabilitatea sociala a fiecaruia dintre noi. De-abia astept sa-l revad. L-am spus peretilor, vantului, l-am marturisit tuturor.

Cain si Abel, Evanghelia, Apostolii, Sfintii Parinti - totul este in “Ostrov”, in mica manastire ruseasca de undeva din nordul inghetat.”

(comentariu de pe blogul silviuman.wordpress.com)

Povestiri cu tâlc

Demult, undeva pe Pamant, s-au adunat toate calitatile, defectele si simtirile omenesti. Cand Plictiseala a cascata pentru a treia oara, Nebunia, nebunatica ca intotdeauna, a propus:

- Hai sa ne jucam de-a v-ati ascunselea!

Intriga si-a ridicat ispitita sprancenele, iar Curiozitatea, neputand sa retina, a intrebat:

-V-ati ascunselea? Ce mai este si aceasta? Este oare vreun joc?

Nebunia a explicat ca isi va acoperi ochii si va numara pana la un milion, in timp ce toti ceilalti se vor ascunde, iar cand numaratoarea va lua sfarsit, primul ce va fi gasit va lua locul si astfel jocul va continua...

Entuziasmul a luat-o la dans pe Euforie, iar Bucuria a executat intr-atat de multe tumbe, incat chiar si Indoiala s-a lasat convinsa, ba mai mult, chiar si Apatia cea mereu bosumflata si neinteresata...

Insa nu toti au acceptat sa ia parte la aceasta activitate. Adevarul a preferat sa nu se ascunda:

- De ce sa ma ascund, daca pana la urma tot voi fi descoperit?

Aroganta a considerat acest joc ridicol (ceea ce o deranja mai mult era faptul ca ideea nu ii apartinuse), iar Lasitatea a preferat sa nu indrazneasca.

Unu, doi, trei, a inceput Nebunia sa numere. Prima care s-a ascuns a fost Lenea, care, ca intotdeauna, s-a culcat in spatele celei mai apropiate pietre. Credinta s-a inaltat spre cer, iar Invidia s-a ascuns in umbra Triumfului, care, prin propriile sale forte, a ajuns in coroana celui mai inalt copac. Generozitatea aproape ca nu reusea sa se ascunda, fiecare loc pe care il cauta parand sa fie mai potrivit pentru un prieten de-al ei decat pentru sine. Un lac de cristal? Locul ideal pentru Frumuseti! Scorbura unui copac? Locul perfect pentru Rusine. Zborul unui fluture? Minunat pentru Voluptuozitate! Rafala unui vant? Locul magnific pentru Libertate! In sfarsit s-a ascuns intr-o raza de soare.

Egoismul, dimpotriva, si-a gasit un loc convenabil chiar de la inceput, insa numai pentru el. Minciuna s-a ascuns la fundul oceanului (adevarata Minciuna in realitate s-a ascuns dupa curcubeu!), iar Pasiunea si Dorinta in craterul unui vulcan.

Neatentia...pur si simplu a uitat unde s-a ascuns...dar aceasta nu este atat de important!

Cand Nebunia a ajuns la 999.999, Dragostea nu isi gasise inca o ascunzatoare pentru ca fusese atat de ocupata...pana cand a observat o tufa de trandafiri si, profund impresionata, s-a ascuns intre flori. "Un milion!" a numarat Nebunia si a inceput sa caute.

Prima pe care a gasit-o a fost Lenea, la numai trei pasi. Dupa aceasta Credinta a fost auzita discutand cu Dumnezeu despre teologie, iar Pasiunea si cu Dorinta au fost vazute facand vulcanul sa vibreze. Intr-o secunda, ea a gasit-o pe Invidie, deci nu a fost greu de dedus unde se ascundea Triumful. Egoismul nici nu a trebuit sa fie cautat, caci a iesit singur la iveala, dintr-un cuib de viespi. Mergand atat de mult, i s-a facut sete, si venind inspre lac, a descoperit-o pe Frumuseti. Cu Indoiala a fost si mai usor caci aceasta sta cocotata pe un gard, neputand decide unde sa se ascunda. Astfel i-a gasit pe toti, Talentul - in iarba tanara, Frica - intr-o pestera intunecata, Minciuna - in spatele curcubeului (iarasi o minciuna...era totusi la fundul oceanului...), chiar si pe Neatentie, care a uitat pur si simplu de joaca.

Numai Dragostea nu putea fi gasita. Nebunia o cautase in fiecare tufaris, fiecare raulet, pe piscurile muntilor, si, cand era aproape gata sa renunte, a zarit tufa de trandafiri infloriti...Cu un tepus ea a inceput sa indeparteze crengutele ghimpoase, cand deodata auzi un strigat ascutit: spinii au impuns ochii Dragostei. Nebunia nu stia ce sa mai faca pentru a-si cere iertare, a plans, a rugat, a implorat si chiar s-a oferit sa ii fie ajutor si indrumator.

Incepand cu acea zi, DRAGOSTEA E OARBA SI NEBUNIA O INSOTESTE MEREU...

Evenimentele saptamanii

17 – 23 noiembrie 2008

- 16-30 noiembrie: Serile filocalice ASCOR
- pana pe 7 decembrie: Expoziția de icoane bizantine și post-bizantine din Grecia „De la Întruparea Cuvântului la Îndumnezeirea Omului” la Muzeul Național de Artă al României
- Luni, 17 Noiembrie, ora 10.00, conferinta "ONG Web 2.0", organizata de Soros Romania si Centrul pentru Juranism Independent. Invitat special: Michi Mihaescu, presedinte asociatia IHTIS
- Joi, 20 noiembrie, ora 19.30, teatru: Doi dintre noi, Sala Rapsodia; compania de teatru "Passe Partout" a lui Dan Puric
- **Joi, 20 Noiembrie**, †Inaintepraznuirea Intrarii in Biserica a Maicii Domnului; Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Muc. Dasie; Sfantul Proclu
- **Vineri, 21 Noiembrie**, †**Intrarea in Biserica a Maicii Domnului (Dezlegare la peste)**
Dezlegari la peste: Vineri, Sambata si Duminica

ANUNTURI

1. **S-a intors Parintele Adrian la Lainci.** Am putea sa facem un mic pelerinaj pana acolo.
2. La București, se va desfasura în perioada 16 - 30 noiembrie 2008 cea de a XIV-a editie a simpozionului anual de spiritualitate și cultură **“Serile Filocalice - Dumitru Staniloae”**. Manifestările, organizate de A.S.C.O.R. București, vor debuta duminică ora 18.00 la AULA PATRIARHALĂ. Va vorbi Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române
„BISERICA - LOCUL ÎNTÂLNIRII OMULUI CU DUMNEZEU”
3. In cadrul ACESDS exista proiectul de organizare cursuri diverse, seri filocalice (intalniri de discutii cu vizionari de filme si documentare, audatii conferinte, lectura, etc). Deasemenea vor fi organizate pelerinaje, vizite sociale, excursii, s.a.
Pentru propuneri si inscrieri va rugam sa ne scrieti la adresa de e-mail: sau sa ne contactati duminica, dupa Sfanta Liturghie, la pangarul Bisericii Sfantul Daniil Sihastrul din str. Covasna nr. 23-25, sect. 4, București